

мене? Пустиш ти й дітей. Дивись на мене! І я, й діти носимо лати, а ти гуляєш, а ти балюєш за чуки, нечесні гроші. Ти стид мій, ти опоганила наше чесне ім'я Лемішок . . .

— Ха-ха-ха! — зареготалась Зося, як відьма на Лисій горі. — Ха-ха-ха! Чесне ім'я Лемішок! твого батька гайдамаки й тебе такого-ж самого! Ха-ха-ха! Чесне ім'я, Лемішок! Ха-ха-ха!

— Мій батько говорив мені правду. Ти така, як про тебе думав мій батько; ти гуляка, волоцюга, кохався з бахурами, ще й діти твої сміються. Посоромилась би своєї коси . . .

— Ха-ха-ха! — реготалась Зося коло його самого носа. — Де ти напався такої моралі! Ха-ха-ха!

— Дивись на моє дрантя, на мої лати! Хто довів мене до цього? Дивись на мої чорні руки? Чи не такі-ж руки і в мого батька були, що годували тебе, вистачали грошей на твої сукни, на бали? А ти гуляєш, а ти балюєш. Минув час, коли я тебе любив, коли й за твої очі оддав би душу свою. Я тепер ненавиджу тебе! Хоч і вои з мого дому, то не буде жалко. Ти псуєш моїх дітей, збила мене з пантелику!

— Бо ти давно був дурний. Послухай мене — почала Зося тихо, з усміхом, як говорять до малої дитини. — Що-ж се тобі прийшла охота схаменутись так пізно! виганяти мене з дому, дійти до свого розуму як ти кажеш?

Лемішковський схопився полум'ям. Його очі заблищали страшно. Перед Зосею пеначе стояв старий Лемішка, вставши з домовини.